

[Weikop.]

med til at støtte både det forslag, som regeringen har fremsat, og et andet, som finansministeren senere har stillet, selvfølgelig under forudsætning af, at det støttes af ministrene i regeringen. Det turde vel være et billigt krav, at regeringen støtter sine egne lovforslag, og at disse forslag finder tilslutning om ikke hos alle så dog hos et flertal af de to regeringspartier her i salen, det radikale venstre og retsforbundet — jeg går ud fra, at socialdemokraterne er enige om dem. I sådanne sager kan der jo altid være en enkelt, som af samvittighedsgrunde ikke kan give sin støtte dertil. Men under disse forudsætninger ser jeg gerne, at de forslag, som den højtærede minister har fremsat, kommer til afgørelse, inden denne folketingssamling slutter.

Aage Fogh: Det vil ikke være muligt for mig at fremsætte bedre udtalelser om det foreliggende lovforslag end dem, den ærede ordfører for udvalget fremsatte. Jeg er helt enig i alt det, der blev sagt om lovforslaget og om dets, synes jeg, udmærkede udformning.

Til det ærede medlem hr. Vagn Bro vil jeg gerne gøre et par bemærkninger. Han sagde for det første om § 8 og den chance, der kan være for, at den enkelte beværter kan få flere bevillinger, at det var et brud med principperne. Det ærede medlem havde også bemærket, at jeg som ordfører ved første behandling havde sagt, at jeg var betænkelig derved, men nu havde jeg altså bøjet mig for socialdemokratiet. Det er formentlig noget, det ærede medlem skal sige for at vække nogen opmærksomhed, for ellers er det fuldkommen urimeligt, al den stund det er handelsministeren, den radikale minister, og ikke socialdemokratiet, som har overbevist mig. Det ærede medlem skulde derfor holde sig til sådan noget hjemme i Køge; der er ingen mening i at føre det ind her i folketinget, hvor alle og enhver ved, hvordan det i grunden ligger.

Jeg kan sige, at med hensyn til principper ligger det ikke hårdere for det ærede medlem, end at han tilbød, at hvis vi ville gøre de pågældende restaurationer til afholdsrestaurationer, ville han stemme for bestemmelsen; så ville han sælge princippet om, at den enkelte restauratør kun måtte have 1 restau-

rant. Jeg giver ikke meget for principper, der er så lette at bryde. Vi er det lægger jeg ikke skjul på, blevet overbevist af handelsministerens argumentation om, at man burde gøre et forsøg med disse billige restauranter, og at disse burde have lov til at sælge øl. Det går vi ind for, og det er vi enige om. Derfor kan jeg i al korthed sige, at jeg på mit partis vegne anbefaler, at vi stemmer for alle de ændringsforslag, som den højtærede handelsminister har stillet, og som flertallet har givet tilslutning, og anbefaler at stemme imod de ændringsforslag, der er stillet af venstre og de konservative enten hver for sig eller i fællesskab.

Dernæst vil jeg sige til det ærede medlem hr. Weikop, at jeg ikke skal være uenig med ham om, at man tilsyneladende kunne undvære overbevillingsnævnet; det tyder i og for sig det materiale på, vi har. Det er dog også muligt, at dette materiale viser, at når afgørelserne er truffet så ensartet ud over landet, kan det skyldes, at vi har et overbevillingsnævns siddende bagved, og derfor er jeg enig med den højtærede minister i, at vi opretholder overbevillingsnævnet.

Må jeg så endelig gøre et par bemærkninger til de sidste udtalelser fra det ærede medlem hr. Weikop om restaurations-skatten.

Jeg tillægger den beværterlov, vi nu får, ganske overordentlig stor betydning. Det betyder for mig overordentlig meget, at vi har en beværterlov med rene linjer, hvor vi navnlig tager hårdt på et par ting: at der ikke må skænkes for berusede personer, at der ikke må skænkes for mindreårige, og at der skal være ordnede forhold. Jeg er helt enig i, at det betyder meget for nationen, om disse forhold er i orden. Men disse krav står af flere grunde helt urimeligt til den restaurationskat, vi har i øjeblikket. Bl. a. ved vi alle sammen, at restaurations-skatten har medført, at op til halvdelen af beværterne er blevet tiltalt, fordi de overtræder loven. Det er ganske overordentlig uheldigt at opretholde dette forhold. Dertil kommer, at vi ved, hvor vanskeligt det er at kontrollere restaurationskattens opkrævning, og at vi skal ud til 4 500 forskellige restauratører for at kontrollere deres regnskaber, når vi dog kunne foretage opkrævningen direkte ved kilden og kun har nogle